

Список використаної літератури:

1. Конституція України від 28.06.1996 р. – Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141.
2. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: закон України від 05.07.2012 р. – Відомості Верховної Ради (ВВР), 2013, № 27, ст.282.
3. Правила адвокатської етики від 09.06.2017 [Електронний ресурс]: Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/n0001891-17>
4. Сайт Ради адвокатів Київської області [Електронний ресурс]: Режим доступу: <https://radako.com.ua/news/advokatska-monopoliya-shcho-pro-cedumayut-yuristi>

Науковий керівник: асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Владишевська Вікторія Вікторівна**

Курочкіна А.А.

студентка 2-го курсу судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

АДВОКАТСЬКА ТАЄМНИЦЯ: ПРОБЛЕМИ ЗБЕРЕЖЕННЯ У ПРАКТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Для здійснення адвокатської діяльності надзвичайно важливе значення має такий принцип адвокатської діяльності як конфіденційність, який встановлено законом в інтересах правосуддя з метою захисту довірчого характеру відносин між адвокатом і його клієнтом, зміцнення соціального престижу і авторитету адвокатури. Конфіденційність стосунків адвоката та клієнта, дотримання професійної юридичної таємниці є фундаментальною традицією у світовій юридичній практиці. Тож, збереження адвокатської таємниці є необхідною умовою ефективної діяльності адвокатури для сучасної, правової держави Україна, яка зробила вибір курсу на користь Європи. Цей вибір є вкрай важливим як для нашої держави, так і для більшої частини світової спільноти.

Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 5 липня 2012 року закріплює правову дефініцію поняття «адвокатська таємниця». Згідно з частиною 1 статті 22 зазначеного Закону, адвокатською таємницею є будь-яка інформація, що стала відома адвокату, помічнику адвоката, стажисту адвоката, особі, яка перебуває у трудових відносинах з адвокатом, про клієнта, а також питання, з яких клієнт (особа, якій відмовлено в укладенні договору про надання правової допомоги з передбачених цим

Законом підстав) звертався до адвоката, адвокатського бюро, адвокатського об'єднання, зміст порад, консультацій, роз'яснень адвоката, складені ним документи, інформація, що зберігається на електронних носіях, та інші документи і відомості, одержані адвокатом під час здійснення адвокатської діяльності [1].

Визначено, що гарантії адвокатської таємниці мають на меті забезпечення конфіденційності обміну інформацією між довірительом і адвокатом, тобто таємниці комунікації (усній, письмовій, телефонних переговорів тощо) підзахисного (довірителя) і його адвоката.

Проте у частині 6 цієї статті вказано, що подання адвокатом в установленому порядку та у випадках, передбачених Законом України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення», інформації центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, не є порушенням адвокатської таємниці. Тож, повідомити правоохоронним органам ці відомості – це обов'язок адвоката як громадянина. За Законом, така дія не буде вважатися порушенням адвокатської таємниці і, відповідно, не є проступком адвоката.

Отже, розголошення відомостей, які необхідні для запобігання злочину буде законним, якщо є реальні підстави вважати, що існує можливість здійснення таких небезпечних для життя людства або існування держави протиправних дій. Проте слід зазначити, що розголошення адвокатом інформації, що надійшла від клієнта, навіть якщо вона містить дані про небезпечний злочин, що готується, може призвести до втрати таким адвокатом попиту на надання послуг саме ним, а також його авторитету. Це може спричинити підлив авторитету адвокатури загалом. Адже насамперед адвокатура за своєю правовою природою покликана забезпечити право на професійну правничу допомогу, тобто на захист, будь-якій особі, яка звернеться за такою допомогою.

Вчені-правники по-різному ставляться до цієї проблеми. На нашу думку, слід погодитись з думкою М. Ю. Барщевського щодо того, що адвокатська таємниця не є абсолютною. Вчений обґрунтовує це тим, що адвокатська таємниця виникла в інтересах суспільства, і межі її охорони повинні співвідноситися з інтересами суспільства. Захисник повинен «оцінити суспільну небезпеку» [2, с. 63] і тоді він вчинить правильно.

Підсумовуючи викладене, слід зазначити, що довіру до адвокатури з боку суспільства не можна занести в текст закону. Це модель поведінки як окремо кожного адвоката, так і всієї адвокатури в цілому. Не викликає сумніву той факт, що без адвокатської таємниці немає адвокатури. Без

наявності адвокатської таємниці неможливо побудувати довірчі відносини з клієнтом, а це є обов'язкова, істотна і необхідна умова для ефективного здійснення адвокатської діяльності. На нашу думку, існуюче правове регулювання адвокатської таємниці потребує вдосконалення законодавчого закріплення.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 05.07.2012р. № 5076-VI // Відомості Верховної Ради України. – №. 27. – Ст. 282.
2. Барщевский М. Ю. Адвокатская этика / М. Ю. Барщевский. – 2-е изд. – М.: Профобразование, 2012. – 105 с.
3. Заборовський В. В. Проблемні питання визначення поняття «Адвокатська таємниця» / В. В. Заборовський, К. В. Гечка // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Сер.: Право. – 2014. – Вип. 25. – С. 274–277.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Деменчук Марина Олександрівна**

Лещенко Л. С.

*студентка 2-го курсу факультету
прокуратури та слідства (кримінальна юстиція)
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЕФЕКТИВНІСТЬ ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТА ЯК СКЛАДОВА ПРАВОЗАХИСНОЇ ФУНКЦІЇ

Адвокатура – це один з основних елементів правозахисної системи. Саме до адвоката найчастіше звертаються в разі потреби захисту своїх прав або ж у разі їх порушення. Однак найважливішим є питання ефективності діяльності адвоката, тому що звертаючись за захистом своїх прав, особа потребує кваліфікованої та ефективної допомоги.

На законодавчому рівні не можуть бути встановлені критерії ефективності адвокатури в цілому, тим більше кожного адвоката окремо, проте в наукових колах існують певні точки зору на цей рахунок.

Питанням вивчення ефективності адвокатської діяльності займалися: Крижановський А. Ф., Святоцький О. Д., Медведчук В. В., Михеєнко М. М., Фіолевський Д. П., Бакаянова Н. М. та інші.